SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCV. No. 20. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, FEBRUARY 2, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 2-го ЛЮТОГО 1988 Ч. 20. РІК XCV.

ПАПА ВИМАГАЄ ЛЕҐАЛІЗАЦІЇ УКЦЕРКВИ

Рим. — Як інформує з Риму агентство Ассошейтед Пресс, Папа Іван Павло II заявив 17-го січня ц.р., що він готовий відвідати СССР, але тільки, коли зможе зустрітися там із католиками і коли совєтський уряд визнає катакомбу Української Католицької Церкву в Україні.

Папа Іван Павло II, у рідкому інтерв'ю із журналістами, в якому ці могли ставити йому питання сказав також, що мусить знайтись розв'язка палестинської проблеми на землях окупованих Ізраїлем.

Щодо поїздки до СССР, то Папа сказав, що „це повинні бути справжні відвідини і у відповідь на справжнє запрошення. Такого запрошення досі не було".

Папа вже декілька разів згадував, що він бажає відвідати католиків в СССР і при тому вичисляював Литву і Україну ,де католицька Церква була жорстоко знищена Йосифом Сталіном.

УКРАЇНСЬКІ ПРАВОЗАХИСНИКИ НЕ ХОЧУТЬ ВИЇЗДИТИ З УКРАЇНИ

Ню Йорк (ЗП УГГ). — У серпні 1987 року в Україні було відновлено видання незалежного журналу „Український Вісник", що виходив перед тим в українському самвидаві на початку 1970-их років. Тоді видання припинилося через арешти його редакторів. Після першого ж відновленого випуску (випуск 7-ий, серпень 1987) щодо головного редактора „Українського Вісника" Вячеслава Чорновола та інших членів редколегії — Василя Барладяну, Михайла Гориня, Павла Скочка — карні органи почали застосовувати несумісні з проголошеною перебудовою репресивні заходи: шантаж, побиття, короткочасні арешти, обвинувачення в пресі й на громадських зборах тощо.

Попри характерні для України складні умови, члени редколегії 30-го грудня 1987 року оголосили себе в повному складі членами паралізованої репресіями Української Гельсінкської Групи, а свій журнал — органом групи. Протягом останніх місяців чітко виявилася тенденція властей вплинути на громадськість, щоб вона домагалася депортації М. Гориня і В. Чорновола за кордон.

У зв'язку з цим Чорновіл і Горинь звернулися 31-го грудня 1987 року до західніх урядів з відкритим листом, текст якого подаємо внизу:

„Просимо Вас ознайомитися із зверненням до світової громадськости, посланим 30-го грудня 1987 року редколегією незалежного журналу „Український Вісник", органу Української Гельсінкської Групи (текст Додаємо). У зв'язку з реальною загрозою насильницької депортації за межі СССР двох членів редколегії журналу Вячеслава Чорновола та Михайла Гориня заявляємо, що як патріоти своєї батьківщини — України виїздити за кордон не бажаємо навіть під загрозою тюремного ув'язнення за нашу правозахисну діяльність.

Якщо совєтський уряд звернеться до Вас за дозволом про депортацію нас у Вашу країну, просимо такого дозволу не давати і звернути увагу уряду СССР на цілковиту несумісність таких дій із підписаним ним Заключним актом Гельсінкських угод".

БЕНЕФІС У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія. — Тут в неділю, 7-го лютого ц.р., о год. 4-ій по полудні відбудеться в приміщеннях Українського Освітньо-Культурного Центру, при 700 Сідар Рд., бенефіс в користь Конґресової комісії дослідження великого голоду в Україні в 1932-33 роках. Присутніми будуть д-р Джеймс Мейс і д-р Оля Самійленко. Вступ 25 дол. від особи, а за ближчими інформаціями слід телефонувати до Ірини Юрчак на число (215) 424-1348.

Відбулося Свято Державности в Менвіллі

Менвілл, Н. Дж. — З ініціятиви 92-го Відділу СУА, місцева українська громада відзначила 70-ліття незалежности України.

У п'ятницю, 22-го січня ц.р., проклямацію підписану мейором міста Руді Новаком відчитав його заступник Вілліям Поч в присутності зібраних громадян.

Під час піднесення прапорів присутні відспівали національні гимни, американський і український.

ПЕРША ЗУСТРІЧ ІЗ М. І Р. РУДЕНКАМИ

„НИНІ ЗБРОЄЮ МОЖЕ БУТИ ТІЛЬКИ СЛОВО І ВИСОКИЙ ДУХ!"

Ню Йорк (О. Кузьмович) — Невелика горстка української громади і представників преси неспокійно споглядає на подорожніх, які виходять із митної перевірки, шукаючи очами тих почесних гостей, яких ми прийшли привітати. Фотографічні апарати в поготівлі, представники Комітету Оборони Національних і Людських Прав в Україні з Філядельфії закінчують великий напис „Вітайте", й англійською мовою „Вітайте на свободі", але хоча літак Люфтганза з Мюнхену приземлився о год. 4:15 по полудні, щойно о год. 5-ій завважуємо за скляною перегородкою Миколу і Раїсу Руденків, які в супроводі митного урядника поспішають до виходу.

Миколу і Раїсу Руденків привітали квітами на летовищі ім. Кеннеді.
(Фота: ред. О. Кузьмович)

Ось вони вже виходять на першому поверсі, і ми всі кидаємося їм назустріч з привітаннями, з квітами, потисками рук і теплими усміхами. Розуміється, гостям найближчі привітання їх давніх та добрих друзів Надії Світличної і Ніни Строкатої, але й нас усіх вони обдаровують невимушеною і щирою сердечністю.

Нарешті, вони вже у кімнаті для визначних гостей, де вітає їх представниця організації, що допомогла їх приїзду до ЗСА та нас і далі опікуватися ними Тасія Сосі з Міжнародної організації спасіння. Вона прочитала листа від сенатора Алфонса Д'Амато з Ню Йорку який вітає Миколу Руденка як „відважного оборонця свободи".

Серед присутніх ми бачили представниць Міжнародного Пенн клюбу, колишніх в'язнів совєтських тюрем, Ніну Строкату і Надію Світличну, Михайла Гайфеца, Тетяну Осипову і Івана Ковальова, Володимира Боднара від організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні, Уляну Мазуркевич із трьома іншими представниками комітету з Філядельфії. Із представників української громадськости Ню Йорку були о. Патрикій Пащак, парох української католицької церкви св. Юра, д-р Іван Флис, головний предсідник УНС, д-р Ярослав Падох, голова НТШ, д-р Асколд Лозинський і Стефанія Букшована від УККА, Роня Лозинська, громадська активістка, д-р Роман Осінчук і ред. Микола Галів, Ніна Самокіш від Пласту та дві юначки, що вітали гостей квітами від СУМА. На жаль, не було телевізійних репортерів, а від американської преси був лише представник „Ню Йорк Сіті Трібюн". Від „Українського Тижневика" була Христина Лапичак.

Але ось до мікрофону підходить усміхнений М. Руденко, і присутні зі стиснутим віддихом слухають ції перші слова на вільній американській землі недавнього в'язня совєтських тюрем, визначного поета і інтелектуала, поезія якого продісталася на Захід і стала постійним джерелом над хнення, віри в незнищимість українського духа і відродження для усіх нас тут, що вже довгими роками відрізані від материка. Перші слова нашого поета — це подяка американському Урядові, а особливо президентові Рональдові Реґенові, американському Конгресові, а відтак нашим організаціям і тим особам, які актив но боролися за його звільнення, як й інших політичних в'язнів. „Коли б не ваша боротьба", — сказав М. Руденко, — то сьогодні ще сотні і сотні політичних в'язнів були б за ґратами".

Микола Руденко звертає увагу на те, що не всі ще звільнені і треба про них пам'ятати, а особливо про тих, що у тюрмі на Уралі, яка вже забрала стільки життів. На його думку, зміни, які тепер зайшли в СССР, не були б можливими без зусилля дисидентів-демократів і без їхньої боротьби за людські права. І він зі зворушенням називає сім імен в'язнів, які померли у тюрмі: Анатолій Марченко, Валерій Марченко, Олекса Тихий, Василь Стус, Юрій Литвин, Гелій Снєгірьов і Ішхан Мкртчян.

М. Руденко остерігає нас, що ми не повинні втішатися натяками на поліпшення обставин в Україні, бо там і далі тривають переслідування демократів-правозахисників. Ряди КГБ не зменшилися ні на одного рядового чи старшини, і вони продовжують стежити за кожним кроком наших оборонців прав людини, найкращим доказом чого було затримання В. Чорновола і М. Гориня перед виїздом до Москви.

Однак, стверджує М. Руденко, найстрашніше, що тепер діється на Україні, — це етноцид, який є прямим продовженням геноциду, і знищення голодом семи мільйонів українців. Геноцид знищив тіло народу, а тепер від двадцяти років іде особливо сильний наступ на дух народу, на його мову, культуру, науку.

Він розповідає про те, що сьогодні в українських містах немає школи, в якій виховували б українською мовою, починаючи від дитячого садка, а наклади українських книжок меншають, бо немає кому їх читати. Це насильна русифікація, це продовження боротьби за збереження російської імперії. Коли тепер захиталася віра в силу ленінізму і марксизму, совєтська влада однак, переконана, що коли

(Закінчення на стор. 4)

СПАРАЛІЗОВАНИЙ М.РУБАН ПРИЛЕТІВ НА ЛІКУВАННЯ ДО ЗСА

М. Рубан на летовищі

Ню Йорк (О.К.) — У неділю, 31-го січня ц.р., прилетіли на летовище ім. Кеннеді на лікування з України спаралізований 13-літній Марко Рубан із своєю мамою Лідією. Цей приїзд був висліддом довгих старань групи пластунок „Верховинок" і жіночої організації Український Золотий Хрест, а особливо Надії Світличної, до якої і заїхали Л. і М. Рубан.

Марка переїхало в Україні вантажне авто чотири роки тому і це спаралізувало долішню частину його тіла. Після всіх дослідів в СССР і старань ув'язненого батька Петра, лікарі вирішили, що тільки на Заході є ще надія на лікування хлопця. Від 1983 року батьки Марка старалися про виїзд до ЗСА, але їхнє прохання постійно відкидали. Щойно два дні перед приїздом М. Горбачова до ЗСА Л. Рубан дістала усне запевнення, що зможе виїхати на шість місяців зі сином до ЗСА.

На летовищі вітали їх Н. Світлична та Ніна Караванська, велика пластова група, представниці УЗХ, Об'єднання Українських Православних Сестрицтв і Союзу Українок Америки. Був присутній також д-р Любомир Кузьмак, що перебере лікарську опіку над Марком. Історія Марка Рубана була передана на телевізійних вістках каналу 5 і 11, а на пресовій конференції на летовищі були також кореспонденти Ассошейтед Пресс, „Ю. ЕС Ей Тудей", „Стар Леджер" і „Дейлі Ньюз". Лікування М. Рубана і усі досліди будуть переводити у відомій лікарні Ст Барнабас в Лівінґстоні, Н. Дж., а усі правні справи провадить для Марка адвокат Артур Белендюк з Вашінґтону.

Пожертви на перебування спаралізованого Марка та його матері і його лікування можна складати на окреме конто в кредитівці „Самопоміч", в Ню Йорку, ч. конта 14235-00, 98 Second Ave., New York, N.Y. 10003.

В Москві проходить конференція у справі прав людини

Москва. — Агентство Ассошейтед Пресс повідомило, що в середу, 27-го січня ц.р. тут розпочалася конференція, учасники якої мають застановлятися і обговорити тему прав людини в світі. В конференції беруть участь 20 чужинців, тобто представників закордонних правозахисних організацій, в більшості члени комітетів нагляду за виконанням Гельсінкських угод. Пред ставник Совєтського Комітету оборони прав людини Федор Бурлацький, господар конференції, дозволив навіть виступити на цьому форумі Льву Тімофеєву, колишньому в'язневі звільненому з концтабору в минулому році, який тепер очолює неофіційний пресовий клюб „Гласность". Тімофеєва він (Бурлацкі) зараховує до „закордонних" гостей, або неофіційних осіб на цьому форумі.

Представляючи Тімофеєва, представник СССР підкреслив, що його (Тімофеєва), виступ „може перетворити конференцію у спектакль і спричинити конфронтацію, або навіть сварку". Звертаючись особисто до Тімофеєва, Бурлацкий заявив, що він, мовляв, вибрав не дуже добрий форум для нав'язання зв'язків між офіційними крайовими організаціями прав людини і неофіційними клюбами цього типу.

„Ди б ми не сходились, — заявив Тімофеєв у відповідь, — щоб ми не говорили, чи дискутували б, наші думки завжди будуть з тими нашими друзями, які були змушені залишитися в концтаборах і заглядають з-поза дротів на волю. Багато з них були засуджені за свої переконання, які бюрократи чуємо з офіційних трибун тут в СССР, і там за кордоном. Нам треба цілком іншого підходу до поняття свободи, прав людини, інакомислячих тощо, бо інакше нам тяжко буде осягнути основні цілі в світі, а саме співпраці між народами, встановлення миру і роззброєння", — виразно і недвозначно підкреслив Тімофеєв.

Закінчивши свій короткий, але ефектовний виступ,

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

НЕЗВАЖАЮЧИ НА ЗАХОДИ представників амбасади Західної Німеччини в Бейруті, їм не вдалося довідатися де перебуває Ральф Рудольф Шрай, захоплений терористами у західній частині міста 27-го січня цього року. Зараз на друний день частини сирійської армії розпочали інтенсивні розшуки за схопленим західньонімецьким громадянином, але всякі заходи були безуспішними. Бейрутське радіо передало звернення фаміліянта Шрая у якому він говорить, що наказ про захоплення дав Абдуль Хаді Гамаді, командант служби безпеки проіранської організації, старший брат якого Алі Аббас Гамаді сидить в тюрмі в Західній Німеччині і його судять за різні терористичні акти. Свого часу Уряд З'єднаних Стейтів Америки домагався від Німеччини видачі Гамаді на суд у ЗСА за захоплення американського пасажирського літака і вбивство молодого моряка.

КОРЕСПОНДЕНТ АГЕНТСТВА Ассошіейтед Пресс в Москві Керен Гілмор інформує, що там минулого тижня відбулась мирна демонстрація так званих „рефюзників", тобто тих осіб чи їхніх родин, яким уряд СССР впевто відмовляється видати візи на виїзд за кордон з різних причин, в більшості, мовляв, познайомлені з державними таємницями. Понад 100 осіб, старших, середнього віку і дітей, проходжувались біля бібліотеки ім. В. Леніна. В демонстрації взяли участь кілька закордонних гостей, які прибули до Москви на конференцію у справі оборони прав людини. Може з огляду на присутність закордонних гостей, міліція і агенти КГБ в цивільному не розганяли демонстрантів і нікого не арештували, а тільки окруживши їх колом, приглядались і фотографували.

ЛОНДОНСЬКА ГАЗЕТА „Сандей Таймс" помістила у числі з 28-го січня ц.р., інформацію про те, що Політбюро Центрального Комітету КПСС, на рекомендацію генерального секретаря Михайла Горбачова, наказало закрити біля 1,000 підприємств „Берізка", де товари продавались не за карбованці, а за чеки банку внутрішньої торгівлі, або за тверду західну валюту, наприклад, американські і канадські доляри та британські фунти штерлінги. Колись, як пише кореспондент згаданої англійської газети Едмунд Стівенс, совєтські громадяни, які працювали за кордоном, обмінювали залишену у них валюту на чеки з розрахунком 3,2 карбованці за долар. На чорному ринку кожний такий чек можна було продати за ще більшу ціну. Про закриття цих підприємств (залишено тільки деякі у великих містах) докладніше написала газета „Комсомольская Правда". Газета пише, що банк внутрішньої торгівлі більше не буде обмінювати на чеки закордонної готівки отриманої совєтськими громадянами у формі заробітньої платні, спадку, подарунків, пенсій тощо. Цей закон входить в силу від 1-го липня цього року.

КОРЕСПОНДЕНТИ ІНФОРМУЮТЬ з португальської столиці Лісбони, що антикомуністичні повстанці ЮНІТА захопили після коротких, але завзятих боїв, більше міст в Анголі Квіто Кванавалє, вбили кілька сотень вояків урядового війська і кубинських спомагачів. Основні частини армії вийшли з міста і зупинились приблизно 23 кілометри на військовій базі. Партизани вміжчасі стягнули до міста додаткові частини і перетворили його в опірній пункт проти наступу анголців і кубинців.

В АМЕРИЦІ

ЯКЩО Б СЕН. РОБЕРТ ДОЛ став президентом і хотів би, щоб його дружина Елизабет, була членом його адміністрації, то на це він мусітиме мати дозвіл-диспензу своїх колег з Конгресу. Бо закон з 1967 року забороняє всім публічним урядовцям включно з Президентом, назначувати на федеральну працю будь-кого із членів своєї родини.

У НЕВАДІ ЗАРАЗ ПЕРЕБУВАЄ 20 совєтських науковців, які вивчають американську нуклеарну експериментальну програму на базі в місцевості Меркурі. Ці відвідини прийшли два тижні після того, як делеґація американців відвідала подібну базу СССР в Центральній Азії.

ВСУПЕРЕЧ СВОЇМ попереднім навичкам з договорами роззброєння начальники об'єднаних штабів армій цим разом не домагаються жадної нової зброї за їхню підтримку угоди роззброєння підписану Рональдом Реґеном і Михайлом Горбачовим. Натомість військовий провід висловлюється про цю угоду як мілітарно вигідну, а це само в собі є дуже сильним ствердженням.

СЕНАТ В СЕРЕДУ, 28-го січня ц.р., проголосував законопроект, який уневажнює рішення Верховного Суду з 1984 року, в якому говорилося про те, що федеральні фонди, не можна призначувати тільки на програми, які є дискримінуючими щодо статі, а не в цілій освітній установі. За урядування президента Рональда Реґена цей закон був поширений ще до віку, раси і калітства. Сподіються, що цей законопроект буде одобрений і в Палаті Репрезентантів, Президент його підпише.

КОЛИ В СЕРЕДУ, 28-го січня, Америка в засобах масової інформації пригадувала своїм громадянам про другу річницю трагічного вилету ракети „Челленджер", то зразу зроблено загальний опит громадян на тему простірних полетів. Опит, що його перевели щоденник „Ню Йорк Таймс" і телевізійна мережа Сі-Бі-Ес, виказує, що дві третини з опитуваних дорослих громадян уважають полети в простори потрібними, але майже така ж кількість не вірить в успіх такого полету до кінця ц.р. З опитуваних 66 відсотків сказало, що полети в простори слід продовжувати, а тільки 28 відсотків заявило, що вони є надто коштовні.

988 1988

Теодор Терен-Юськів

НА ПРОБІ ХОРУ, ЩО СПІВАТИМЕ НА КОНЦЕРТІ В ЛІНКОЛЬН ЦЕНТРІ

Коли думаємо чи розмовляємо про таку важливу подію у житті нашої громади, особливо Ню Йорку, як про концерт для прославлення 1000-ліття Християнства Руси-України, що відбудеться в неділю, 14-го лютого ц.р., в год. 8-ій вечора, в залі філармонії (Ейвері Фішер Голл), то перша цікавість і запит, що зринає це: хто і які виконавці цієї нашої унікальної імпрези? Про деяких солістів знаємо більше, про інших менше з власного досвіду. Між ними є такі, що діпняли вже світової слави, інші либонь в дорозі до неї тощо. Про симфонічну оркестру, що є базою представлень Метрополітальної опери не можна мати і сумніву, що вона буде одним із найкращих чинників виведення програми.

Однак особливим цвяшком зацікавлення, що загострює наші роздуми, це підставовий учасник-виконавець програми, а саме, хор. Всі знаємо, що це американський, мішаний ансамбль із міста Атланти, Дж., під назвою „Корал Ґілд". Він існує вже 50 років. Тепер керує ним досвідчений і талановитий диригент, Вілліям Нолл. Хор співав уже теж і в Ню Йорку. Проте ніхто з нас не чув цього хору, як то кажуть, на власні вуха. Тому вирипула думка, що було б добре для певности і заспокоєння громадської цікавости поїхати до Атланти і послухати хор бодай на пробі. Мені припало виконати це завдання.

Перше мушу сказати, що моїм „чічероне" в Атланті була незвичайно симпатична, завзята пропагаторка української справи Лариса Барабаш-Темпл, яка проживає в цьому місті із своїм мужем і дітьми. Що Атланта відзначає не тільки концертом (та сама програма, що і в Ню Йорку) свято Хрищення України, але і що 13 найбільш визначних американських представників міста, включно із сенатором В. Фуллером та губернатором Дж. Ф. Гаррісом являються спонзорами цієї небуденної імпрези, це засуги власне нашої Лариси. В Атланті є коло 20 українців і там концерт на честь Хрищення України! Це досить неймовірне і чудове. А станеться воно 28-го лютого ц.р.

Інша дуже важлива її праця — це вивчення з хором української і старослов'янської вимови. Співак А. Добрянський вислав хорові транслітерацію текстів, однак опанування текстів хором, — це вже виключно діло нашої діячки. Лариса й познайомила мене з диригентом та хором. Я був приявний на одній довшій пробі цього хору.

Диригент Нолл — це молода, симпатична, скромна

(Закінчення на стор. 4)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year* — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to:
Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Військо з палками проти демонстрантів

Колишній амбасадор Ізраїля у Вашінґтоні, тепер міністер військових справ, генерал Їцак Рубін заявив, що він „всіма можливими способами, збройною силою і палками" здавить демонстрації палестинців на західньому березі Йордану і у смузі Ґази. Це не були пусті слова. Під час десятиденних демонстрацій арабських палестинців згинуло від стрілянини ізраїльських вояків 36 осіб, а коли американський амбасадор вніс протест проти стріляння гострими набоями до цивільних демонстрантів, ізраїльським воякам роздали грубі палиці, якими вони били демонстрантів, кого попало і де попало. Понад 200 арабів, між ними й жінки та діти, опинилися у шпиталях з поламаними руками і ногами та розбитими головами. Побили навіть власного кореспондента, який фотографував ті сцени.

Справа набрала такого міжнародного розголосу, що до Ізраїля полетіла делеґація від Жидівсько-американського конґресу. Деякі члени того конґресу гостро і різко наатаврували поведінку уряду Їцака Шаміра. Зокрема натавровано факт, що ізраїльські вояки у погоні за арабськими демонстрантами вдерлися були також до мусулманської мошеї під час тамошніх молитов і били приявних та виволікали їх і забирали до в'язниць. Частина конґресу так різко натаврувала те дикунство, як заперечення примітивних засад людської цивілізації, що друга частина заявила, що це „приватна думка" даних американсько-жидівських діячів. Але нема сумніву, що розв'язування урядом Шаміра проблеми кругло 4-ох мільйонів палестинців, себто колишніх автохтонів теперішньої ізраїльської держави, — розв'язування тієї проблеми стріляниною і палками мусить обурювати розважливіших і культурних жидівських людей, особливо тут, на американській землі, де такі методи цілком виключені. Коли жидівські діячі чваняться, що Ізраїль є єдиною демократичною державою на Близькому Сході, то та брутальна заява ізраїльського військового міністра, за якою пішла обурлива практика, мусить насторожувати й породжувати внутрішній фермент у жидівському суспільстві.

Наче автоматично пригадується ганебна „пацифікація" у Польщі осінню 1930 року. У реакції на масове палення стирт, що його вело українське революційне підпілля, польський уряд вислав два полки уланів до містечок і сіл у Східній Галичині, де ті вояки руйнували домівки читалень „Просвіти" і кооперативні молочарні та, із списками свідомих українських діячів, між ними і священиків, брутально били палками.

До „Української Лічниці" у Львові привозили важко ранених, з-посеред яких деякі побиті з потрісканою шкірою діставали ґанґрену і вмирали. Записано кругло десяток таких смертельних випадків. Та брутальна акція викликала тоді теж обурення серед частини польського громадянства. Митрополит Андрей поїхав до Варшави, але його не допустили на розмову з Пілсудським. Польський уряд гадав, що цим підірве авторитет Слуги Божого Андрея в українському народі, але сталося навпаки, бо загал українців відчув, що це ображено в особі Митрополита цілий український нарід. 16-го листопада 1930 року появився офіційний польський комунікат, що „пацифікація закінчена і частини війська та поліції, які брали участь в цій акції, відкликано".

В історії польсько-українських взаємин та „пацифікація" з 1930 року — це чорна пляма, і всі культурні поляки, особливо однодумці групи паризької „Культури" одверто те дикунство натаврували. Коли ж порівнювати поведення ізраїльського уряду супроти палестинських демонстрантів з польською протиукраїнською „пацифікацією", то Польща дивилася на окуповану нею Східню Галичину, як на „свою" територію, яку признано їй міжнародними установами — Найвищою радою і її органом Радою амбасадорів 15-го березня 1923 року. В Ізраїлі ж арабські землі західнє побережжя і смугу Гази окуповано у війні 1967 року і дотепер Ізраїль займає ті арабські землі протизаконно, ведуть політику колонізації та заперечування людських прав.

Під час польської „пацифікації" тодішній Єпископ-помічник епархії Іван Бучко заявив: „Держава, яка б'є і стріляє власних громадян, не може втриматись". Його не арештували, бо боялися реакції всього українського суспільства. Для ізраїльських діячів типу Рабіна чи Шаміра не існує староримська мудрість — „Історія є вчителькою життя".

Ярослав Курдидик

ДЕЛЬФІНИ — НОВА ПІДВОДНА ФЛЬОТА

З останніх повідомлень секретаря Департаменту оборони Френка Карлуччі виявляється, що ЗСА вирішили перевести деякі доволі помітні зміни у своїй „морській армаді", що складається із 33-ох кораблів. Ця фльота виконує дуже важливу ролю не лише в Перській заторці в ескортуванні 11-ти кувайтських нафтоналивних танкерів, які пливуть під американським прапором, але вона теж стежить і оберігає вільні морські шляхи на Близькому Сході.

Американські морські стратеги вирішили, що умовини під сучасну пору змінилися настільки у Перській затоці, та прийняли такі вияви і форму, що там слід перевести деякі наявні зміни. В основному, тут ідеться про це, щоби відвести з цього району декілька важчих водних морських одиниць, як для прикладу авіогелікоптер „Окінава", чи велетня літаконосця „Айова", що стоять майже бездільно заякорені.

Департамент Фльоти плянує зактивізувати перський район, таким чином, щоби деякі важчі морські одиниці замінити, найновішої побудови міноловцями і швидкохідними, дещо важчих тонажем, човнами, але зате вивінуваними у скорострільну середньозасяжну артилерію і наймодерніші ракетні і торпедні викидні. Деякі невеликі, окремо вишколені десантоморські з'єднання „марінс", теж переведуть на суходіл.

При цій нагоді появилися теж вістки про те, в який то вельми складний спосіб, вдалося американській фльоті, доповнити її маловідомою досі „новою підводною фльотою", складеною із морських тварин. У доповненнях до звітувань і продемонстрованих телебаченнях Ен-Бі-Сі, командування фльоти ЗСА виявило і прозрадило дуже засекречену експериментальну діяльність Пентаґону про це, що в районі Перської затоки є чинна невелика „залога складена із кількох дельфінів" із метою, щоби вони із відомим їм суперсенситивно-сонарним вродженим умінням і здібностями, допомогли у відшукуванні закинутих ворогами, підводних морських мін.

Очевидно, що це окрема і незвично цікава тема для цього, щоб її переповісти хоч би і дуже скорочено. В основному виявляється, що для підшукування, підбору і вишколювання не тільки дельфінів, але теж і тюленів — ця справа датується починаючи, ще від В'єтнамської війни, у початках 1960 років. Вже від того часу бойова фльота розпочала впроваджувати для підсилення в допомогу американським підводним нурцям, водолазам і мінувальникам, зовсім нових, не практикованих і невідомих досі — в історії воєн, нових „союзників людей, морські тварини"...

Американська фльота має п'ять вишкільних осередків — по два із них на Фльориді і Каліфорнії і один на Гаваях. У зв'язку з тим, що в цих осередках освоюється і вишколюється „допоміжну фльотилію із дельфінів і тюленів" — є створений Американський морський акт для охорони всіх тварин і його ціллю є слідкувати за всіми зловживаннями, які можуть загрожувати життєвій безпеці, зокрема всім цим тваринам, коли вони можуть прислужитися людям.

Один із найбільш авторитетних науковців і дослідників проф. М.Н. Ґрінвуд, колишній морський спеціяліст в освоюванні і вишколюванні, зокрема дельфінів — починаючи ще від 1970 років, звітував перед окремою комісією сенату для секретно-розвідчих справ, інформуючи, що Сі-Ай-Ей тренувало дельфінів для того, щоби вони вбивали ворожих підводних мінувальних нурців, з прикріпленими до їхніх голів пристроями, які мали спроможність запорскувати нурцям, отруйно-вбивчу речовину.

Не менше займаючим, був теж тренувальний спосіб, щоби дельфіни відшукували найдені під водою ворожі морські міни. Винахід цей виявився доволі задовільним. Коли дельфін віднайшов міну, прикріплював до неї мініятюрних розмірів магнетно звуковий пристрій і, після того вертався назад до своєї „людсько-дельфінської бази". Прикріплений до міни радіо-сигнальний пристрій, показував точно, де заложено міну і її після того спонукувано до експльозії.

Про неменше цікаві осяги у тренуванні дельфінів і тюленів для мілітарних послуг, говорили такі науковці-новатори у цій царині, як д-р В.Е. Ейвен, а д-р Дж. Фітґеральд продемонстрував на телебаченнях, просто неймовірну тваринну інтелігенцію, цих перших „людських-союзників".

Усі вони теж переповідають і наголошують, що освоювання не можна узагальнювати і що воно здебільшого стосується до дещо менших розмірами дельфінів. Деякі з-поміж них, а зокрема ті, що їх зловлено ще дуже молодими, або ще краще ті, які вродилися у тренувальних осередках, із непрослідженних ще досі спонук, встановлюють таке саме подібне прив'язання до людини, яке нагадує — „собачу нерозривну вірність". І хоч їх прикріплюється до деяких „баз-кораблів" — де вони свобідно і безконтрольно плавають у їхньому сусідстві, але завжди повертаються до своїх „людських побратимів"...

При цій нагоді варто згадати, що американська морська розвідка слідкує досить пильно за всім тим, що проходить теж у СССР із освоюванням морських тварин для мілітарних послуг. Однак, як виявилося, Москві не вдалося досі добитися будь-яких більших осягів і американські знавці стверджують, що совєти ще і досі не вийшли поза межі початкових спроб.

ЗДОРОВ'Я — ВСЬОМУ ГОЛОВА!

Д-р мед. Роман Осінчук

Чи наворот ревматичної гарячки?

В останніх місяцях у медичних наукових журналах, а навіть у радіових чи телевізійних передачах, були згадки про наворот і появу знову ревматичної гарячки серед молодих людей. Згадана хвороба, колись в Україні та й тут, у Америці, була більше відома під назвою гострого ревматичного запалення суглобів, часто з ускладненнями серця чи розвитку вад серця, які залишилися на все життя та часто були й причиною передчасної смерти.

Чому говоримо про наворот згаданої хвороби? Бо ця хвороба чи інфекція давніше відносно часто атакувала молодих підростків до 18-20 року життя, а ще частіше дітей від 4-12 року життя, а спричинниками її були стрептококові бактерії. З хвилею впровадження до арсеналу ліків - сульфамідів а головно антибіотиків таких як пеніциліна та інші новіші, яких в останніх десятках років є безліч, багато інфекційних хворіб медицина майже цілковито зліквідувала, а в тому теж майже цілковито зникла й згадана інфекційна хвороба — ревматична гарячка. Це очевидно заслуга медичного досліду та великого поступу медицини в часі останньої світової війни та останніх десятиліть.

Але бактерії — це живі істоти, такі як інші, які мають право на життя та стараються всякими способами ставити опір чи боронитись перед антибіотиками, своїми ворогами. Чи воно так чи ні, але, як я вже згадав, в останньому часі постійно появляються знову випадки згаданої хвороби й тому треба про неї згадати та боронитись перед нею.

Отже ревматична гарячка — це дуже поважна хвороба, яка найчастіше з'являється у дітей дошкільного і шкільного віку, а причиною цієї хвороби є інфекція бактеріями з групи „А". Ці бактерії найчастіше викликують запалення суглубів та запалення мітральних клапанів (заставок) серця та самого серцевого м'язня а нерідко й перікардія чи зовнішньої оболони серця.

Деколи бактерії атакують теж мозок, підшкірну сполучну тканину, особливо в околиці більших суглобів таких як раменні, ліктеві колінні чи інші. Нерідко теж бактерії атакують саму шкіру, викликуючи зачервоніння та вразливість шкірних полос, що покривають більші суглуби. Звичайно, згадана хвороба виступає у дітей слабше розвинених та недоживлених. Має вона родинну пределекцію, бо частіше виступає у дітей, яких хтось з батьків чи членів родини хворів теж на неї. Частіше виступає вона у дітей, які мають повторні запалення горла та мігдаликів з високою гарячкою. Проте треба підкреслити, що запалення мігдаликів чи горла не завжди ведуть до ревматичної інфекції. Сама хвороба може починатися високою гарячкою, хоч частіше починається появою нерегулярних підвищень температури, загальним ослабленням тіла, деякою блідістю шкіри на лиці, браком апетиту, а допёрва кілька днів пізніше розвивається гострий стан хвороби з високою гарячкою, опухами та болями суглобів на рух, приспішення живчика. Нерідко вже тоді лікар може ствердити хворобові шуми при обслухуванні серця. Як я вже згадував, на поверхні опухлих і болісних на рух суглобів постають часом полоси зачервенення і вражливости шкіри, а деколи під шкірою вражливі ґузки підшкірної тканини. У невеликому проценті хворобові бактерії викликають подразненням мозку з об'явами неконтрольованих нереґулярних корчів м'язів, кінцівок та лиця, що ціхує т. зв. хворобу — хорея.

Ревматична гарячка — це поважна хвороба, яка навіть при доброму лікуванні з гострого стану переходить у хронічний з наворотами суглобових опухів, підгарячкових станів, з розвитком не раз дуже поважних вад серця чи інших ускладнень, які вимагають постійного доброго лікування, а в наслідок поважних змін в серці неоднократно провадять до передчасної смерти.

Тому всякі інфекції горла, мігдаликів чи зубні інфекції у дітей повинні бути вчасно контрольовані лікарем, а ревматична гарячка вже від самого початку вимагає докладної клінічної обсервації та лікування.

Юрій Р. Рибак

СУБСИДІЇ У ФАРМЕРСЬКІЙ ДІЙСНОСТІ

Проблема субсидій фармерів у ЗСА має за собою вже понад півстолітню історію. Правда, старались знайти розв'язку цієї аграрної проблеми та без успіху, бо її державний промотор входить у щораз довший економічний лябіринт. По суті, програми субсидій діють при помочі маніпуляції цін, щоб вищими цінами продукту збільшити дохід фарми. Тут зарисовуються три основні напрямні, а саме: підтримка ціни за продукти, втримання доходу фарми та заохота до контролі кількости засівної площі... І це все має свою ціль, бо уряд бажає охороняти родинну фарму, стабілізувати її економічну позицію, а рівночасно запевнити обильну доставу харчів для населення. Не можна тут проминути і мотив збереження природних ресурсів, які мають запевнити наступним поколінням доставу харчів. Отже існування родинної фарми важне, бо крім соціяльно-економічного значення продовжує традицію — життєву частину американської спадщини.

У 1935 році четвертина населення ЗСА працювала у рільництві. Від того часу кількість фармерів зменшилася і нині є їх тільки коло 2 відсотків населення. Але диво над дивом!... Аграрна продукція збільшилася кількакратно і це завдяки новій технології обробітку землі та збирання врожаю. Сам же трактор спонукав те, що 90 мільйонів акрів, потрібних колись для годування коней і мулів, продукують харчі для людини..

Нові гібриди зерна і тані удобрювачі підвищили видайність збору, а механізація щораз більших фарм випродуковує велику кількість дешевих харчів...

Але зникають малі родинні фарми, що вважається остоєю демократії, бо фармери і їх діти ідуть до міста чи стають індустрійними робітниками. Завмирає мала родина фарма, а народжується велика, часто теж однородинна, із суто комерційним наставленням, де якраз субсидія вирішує рід і кількість продукції. Ці великі фарми числом 600 тисяч продукують у ЗСА, 90 відс. усіх аграрних продуктів! Вони застосовують найкращі методи аґрарної технології, фінансування і ринковости, а їхні бюджети сягають мільйони долярів. І противно до „старих" малих фарм, вони не є самовистарчальні, себто не продукують все, що потрібно до життя родини, а спеціялізуються тільки в одному чи двох продукціях культурних рослин. Вони, ніби аграрні фабрики, які застосовують принцип масової продукції і використання модерних машин, що вимагають високого капіталовкладу та дають змогу одній родині обробляти більші простори землі.

І здається, що у тому криється може одна із найбільших трагедій малої фарми, бо щоб збільшити збір, необхідні машини, однак ті машини коштовні і потрібно на їхній закуп чужий капітал, себто затягнення позики. Коли ж ті машини не використані як слід, тоді фармер не є в силі із свого доходу сплатити зобов'язання і тому мусить остаточно зустріти ліцитацію свого майна... На початку він мав може і якнайкращий замір, бо знав, що лише при помочі модерної машини зможе зібрати більший врожай, все ж таки переочив свої фінансові спроможності... Але чи міг він ігнорувати загальну стихію модернізації довкруги себе?.. Чи міг протиставитись натискові наполегливих продавців?.. Зрозуміймо, що модерний фармер — це не тільки знавець аграрної продукції, це заразом бізнесмен, який мусить мати повний образ того, як своєю енергією і приступними засобами ресурсів осягнути успіх на ринку збуту.

І на обрії фармерської дійсности зарисовується питання субсидій. Чи не є їхнім завданням хоронити малого фармера? Так, але на цю ціль коло два мільйони малих фарм із державного фонду одержують 18 відс., в той час, як 82 відс. фонду, себто 26 більйонів долярів, йдуть до кишені понад півмільйона великих комерційних фарм, яких власники є багатшими, ніж пересічний американський громадянин. У додатку не одна з тих фарм пляново викуповує свого безуспішного сусіда і це за... федеральні гроші — субсидії. І ще одне. Замість залишити ціни і кількість посівної площі для вирішення самого ринку, Конґрес ЗСА постановив штучно піднести дохід фармерів. У висліді уряд знайшовся на горах надпродукції, за що платить готівкою величезні гроші.

Але неправильно було б критикувати тільки дядька Сема за його аґрарну політику. Інші держави у світі охоронюють своїх фармерів теж субсидіями, за які платять їхні громадяни — споживачі та платники податків. Вони ж, взявши світовий маштаб, минулого року видали около 150 більйонів долярів. Поодинокі країни підтримують свою самовистарчальність і тому продукують власний дорогий харч, стримуючи, митом таний імпорт, а власні аґрарні надвишки, фінансовані субсидіями, кидають на світовий ринок нижче власних коштів продукції.

Коли б так усі країни залишили ті субсидії і той протекціоналізм, що заіснували, то тоді світова аґрарна продукція могла б вирівнятись, а услід за тим дійшло б до загальної стабілізації цін. Але як це осягнути, коли одна країна припиняє експорт, а друга забирає її звільнене місце на ринку? У висліді ніщо не змінилось на ринку... Виглядає, що дія світової політики аґрарного ринку радше схожа на їзду автомобілем, коли його водій однією ногою притискає акселератор, а другою тисне на гальму...

Микола Руденко

Я не нажив ні орденів, ні слави,
Але не падав перед лихом ниць.
Любив оці дуби й високі трави,
Сягнувши серцем їхніх таємниць.

Любив людей простих, як наша мова,
І чистих, ніби лісові струмки.
Моя душа завжди була готова
Прийти на їхню раду залюбки.

(Із збірки поезій „Прозріння")

Мирослав Лабунька

WE THE PEOPLE — МИ НАРОД

(Думки з приводу 200-ліття американської Конституції)

I.

„Ми народ" — такою дуже простою, але багатомовною фразою починається текст Конституції З'єднаних Стейтів Америки. Ми, громадяни українського роду, чи походження, живемо в країні, де індивідуальні права кожного громадянина, а тим самим і кожного з нас, гарантовані основним законом держави, носіями суверенности котрої є всі її громадяни.

Назва цього основного закону ЗСА — Конституція, від латинського слова constitutio, що в перекладі означає устав, стан, чи устрій. Слово це, як правно-політичний термін, ввійшло в словники чи не всіх сучасних мов світу, завдяки творцям, чи як їх популярно називають, батькам першої вільної, ні від кого незалежної держави на американському континенті — З'єднаних Стейтів Америки. Створивши надто на свій час оригінальну державу, вони — ці батьки народу — створили також спільними зусиллями для неї не менш оригінальну правну базу, що її, як бачимо, назвали уставом, устроєм, з латинського — Конституцією. Цей основний закон нової держави виявився настільки життєздатним, що витримав пробу часу двох століть та вповні потвердив і оправдав з одної сторони дуже шляхетні задуми, а з другої — не менш практичні засади його творців, можна додати, понад усі сподівання.

* * *

Конституція З'єднаних Стейтів Америки — це перший в історії людства того роду основний закон, що в ньому, як і передше вже у Декляраціі незалежности Америки, знайшли своє примінення ідеї і теорії інтелектуальної еліти доби Просвічення — про новітнє суспільство. Згадаємо найважливіші з них, як от:

— теорія про те, що носіями суверенности держави є всі її повноправні громадяни, а не поодинокі суверени, що в тому часі були звичайно членами пануючих династій;

— теорія про те, що найвищим виявом організованої спільноти, звичайно одного якогось народу, є держава, яка у наш час стала чи не єдиним туземним абсолютом;

— далі, що громадяни тої чи іншої держави, відповідальні за її долю, мають право через своїх представників бути співвирішальними в її діях внутрішньої і зовнішньої політики; одним словом, теорія репрезентативної парляментарної демократії;

— теорія про те, що така держава не повинна стосувати примусу супроти своїх громадян, коли йдеться про права релігії, чи світогляду; на практиці це означає секуляризацію державного й суспільного життя, чи, як кажеться популярно, відділення Церкви від держави;

— теорія про те, що для того, щоб забезпечити справи функціонування верховної влади в державі й оберегти суспільство від диктатури виконної влади, від останньої відділено законодавчу владу, а від обох попередніх — суддейську, з ґарантіями повної незалежности.

Ось ці та інші подібні ідеї й теорії стали програмовою базою Конституції З'єднаних Стейтів Америки.

Потреба Конституції для новоствореної держави постала тоді, коли наглядно виявилось, що після десяти років боротьби за самостійність новій федеративній державі колишніх тридцяти британських колоній на американському континенті грозить розбиття, а з тим і втрата самостійности. Так звані „Статті Конфедерації" від 1777 року виявились невистачальною правно-політичною базою для дальшого існування цього державного новотвору. Його основним недостатком був брак центрального виконавчого органу. Колективне керівництво, здійснюване від самих початків Конґресом, не могло справно діяти за всяких умов, а без чіткої правно-політичної бази й тим більше в часі кризи.

Якраз криза центральної влади федерації на початку другого десятиліття існування ЗСА переконала державних мужів Америки, між ними й поважне число тих, що змагались за її самостійність на командних постах, що наспіла крайня пора, щоб здійснити конституційну реформу, що й сталось заходами Конституційної Конвенції, що зібралась літом 1787 року у Філядельфії, у стейті Пенсильванія.

* * *

Ціллю Конституційної Конвенції 1787 року було створити правну базу для такого уряду новоствореної республіки, що забезпечувала б назавжди єдність держави, зберігаючи при тому її федеральний характер. Про це у вступі (преамбулі) до Конституції говориться так:

> Для того, щоб здійснити більш удосконалену одність (Унію), щоб встановити справедливість, забезпечити внутрішній спокій, подбати про спільну оборону, працювати для загального добра і забезпечити благословення свободи для нас і наших нащадків, ми здійснюємо і встановляємо оцю Конституцію для З'єднаних Стейтів Америки.

Закінчення буде.

Науковий вступ до святкувань Тисячоліття в південній Фльориді

Здавна відомо, що політичні коньюнктури впливають на трактування історії як науки. Ця взаємодія політики та інтерпретації історичних фактів і досліджень наочно проявляється і в нашому відзначуванні Тисячоліття, коли християнізацію Київської держави Володимиром трактується як християнізацію Росії.

Роблять це перш за все визнавці лжетеорії старої царської школи: „общеросси", москвофіли, сучасні історики в добу русифікації. Крім них ще досі не перевелися на заході вкорінені московськими рублями погляди, започатковані французькими енциклопедистами. Тож українським історикам доводиться вести оборону нашої історичної спадщини, спростовуючи всякі гіпотези спільного походження, праєдности тощо аж до виключування українців від права до ювілею.

На жаль, відзначування наших святкувань застає нас не зовсім приготованими саме на науковому полі. Перед 20-ма роками щедрих жертводавців на Гарвардський Інститут впевнили керівники успішної акції про створення в ньому кадрів новітніх науковців, що внесуть цінні праці в галузі середньовіччя для непохитного устійнення нашої справжньої „метрики" від матірного Києва, без дотеперішньої вже потреби „розпачливих спростувань — ми не москалі". У висліді розчарувань — наші наукові пляни, проєкти, сподівання далекі від завершення в цьому році неповторного ювілею.

Проте скрізь установлено свої програми, в різних осередках на свій можливий лад, в деяких організаціях вже й раніше відбулося, або започаткувалося.

Особливо цікавою з тих останніх є започаткування програми святкувань у Південній Фльориді тамошнім Комітетом Тисячоліття в суботу, 19-го грудня в Українському Культурному Центрі Голливуду біля Маямі.

Заповіджений виступ відомого своїми працями й публікаціями історика, проф. д-ра Богдана Корчмарика зібрав численну авдиторію. При вході кожний отримав конспект доповіді та збірку картографічних відбитків з етапами кордонів окремих князівств. Велика історична мапа середньовічної Европи виднілa на підвішенні фронтової стіни та відображувала німецько-римську, візантійську й київську імперії, а настільно розкладені книжкові видання, копії документів, джерел, наче в учбовій залі з підібраним науковим апаратом давали можливість орієнтуватися й зосередитися на вибраній темі: „Тисячоліття Хрищення України та оборона історичної правди".

Проф. Б. Корчмарик рішив дати відсіч тим, що „не своє шукають", себто тенденціям нахабно привласнювати собі нашу київську спадщину й українське тисячоліття християнізації: „Де були в той час (988 р.) московити, що згодом назвали себе 'росіянами'? У якому часі вони з'явилися на фоні історії?"

Коли зайняли свої місця о. С. Зарічний, о. Б. Скаскі в і голова Комітету М. Коцур, молитовним співом „Отче наш" відкрито програму, а М. Яремко представив гостя — прелегента.

Проф. Б. Корчмарик подавши слухачам вказівки, як орудувати отриманим допоміжним матеріялом, нагадав присутнім колишню велич наших предків, посилаючись на опінії чужинців (наприклад одну з найновіших Ірвінга Бріха, 1977 р.) Крок за кроком на підставі достовірних джерельних даних та всебічно розгляненої наукової літератури Київської держави, промовець доказував, що імперія Володимира в час прийняття ним християнства як державної релігії не могла бути т. зв. колискою триєдиної Росії, бо ядро „російського народу", племя голядь, навіть не входило в її обсяг. Московське князівство на обрії історії згадується в літописах щойно в другій половині XIII ст. себто після занику Київської великодержави. Тому й підкреслено в доповіді: „Коли взяти до уваги, що початки формування російського чи радше московського народу тісно пов'язані з утворенням московського князівства та обумовлені добровільним і примусовим перемішуванням 'слов'янізованих' угро-фінських племен з монголо-татарами, то тим самим дійсною й правдивою 'колискою' московського народу була не Київська Русь, але, й то майже виключно, монголо-татарська навала, з якою московські правителі нав'язували якнайтіснішу співпрацю, що її жахливі сліди не тільки збереглися до наших часів, але й стали великою загрозою для цілого вільного світу".

Слід відмітити, що проф. Корчмарик зручно використав надбання деяких російських істориків, що не помітували історичною правдою та признавали різний характер предків південної Руси від північних земель, з яких походять предки московинів. Беззаперечна аргументація й нищівна критика московських фальшів і аспірацій були тим більш переконливі й діяли на авдиторію, що були виголошені з ораторським хистом.

Як це прийнято, після доповіді й подяки проф. Корчмарикові за блискучу лекцію до слова голосилися слухачі. У пожвавленій розмові висловлено стурбованість про те, що зможе українська наука представити науковому світові супроти російського імперського наступу та нестачі заповідженого монументального твору про середньовічну Україну. Потрібна безпощадно сильна аргументація в запереченні тенденційних проросійських опрацювань української тематики. А надвеє дивує, чому висунено наперед пізніші віки, замість найдавніших пам'ятників літописів, „Руської Правди". Городських книг або інших старовинних пам'яток „з нашого духа печаттю". Проте й ці видані без належної їх інтерпретації, текстуальних коментарів, і тут не поможе (якщо не пошкодить) фірма Гарвард. Подібні сумніви появилися на сторінках „Свободи" від українських дослідників (Володимира Барагури, Василя Ленцика, Богдана Струминського) про вартість у переведенні тисячолітнього проєкту в запляновaній і здійснюваній гарвардській діяльності. Проф. Б. Корчмарик підкреслив двозначність уживання терміну „Росія" в нашій досекулярній літературі XVII ст. та безконечних ускладнень, можливих у англійському перекладі. Чи зуміє Гарвард дати науково переконливий доказ, що „Росія" XVII віку — це Україна?

До програми наукових сесій Тисячоліття заповіджено на лютий симпозіюм запрошених гостей (м. ін. о. крилошанина Бутринського). У березні має відбутися наукова конференція Тисячоліття англійською мовою в університеті у Маямі.

Ірена Книш

Св. Миколай відвідав дітей 37-го і 234-го Відділів УНС

На згадку про цікаву зустріч св. Миколай зфотографувався з дітьми.

В неділю, 20-го грудня, о 3-ій годині по полудні в залі при церкві св. Володимира в Елізабеті, Н. Дж., 37-ий Відділ, сестрицтво „Любов" і товариство „Запорозька Січ", 234-ий Відділ УНСоюзу, спільно відсвяткували Святмиколаївську зустріч, гостячи дітей членів згаданих Відділів і їх товаришів.

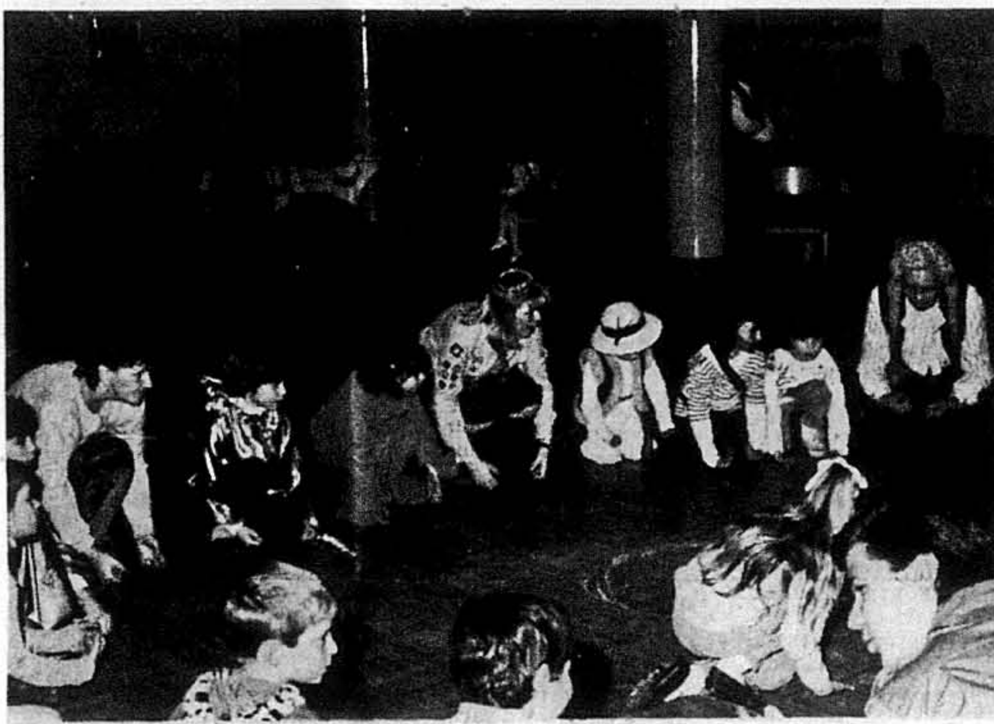
Дитяча програма почалася, коли Марта Савицька, керівник програми, представила себе і впровадила дітей в багатий репертуар ігор і забав. Гри відзначалися тим, що були тісно пов'язані з музикою. Музика була не лише тлом, на якому відбувалася кожна гра і забава, але й заохочувала дітей залюбки брати участь в них. Юнаки і юначки, чи то чотирирічні, чи 13-річні, з радістю включалися в ігри і забави. У кінці програми з'явився св. Миколай з янголами, промовив коротко до дітей і розпочалася роздача дарунків. Крім таких дарунків як книжечки до малювання і кольорові олівці, кожна дитина одержала від союзових Відділів найновіший примірник журналу „Веселка".

Присутні гостилися смачними стравами і напитками, організованими Джойс Гедман, головою 37-го Відділу. До успіху зустрічі причинилися також Евдокія Боднаренко, касир 37-го Відділу, яка помогла М. Савицькій у дитячих забавах, Ольга Осередчук, секретар 37-го Відділу, і Михайло Хитра, секретар 234-го Відділу. Активну ролю при виконанні святочної програми відограв також крайовий координатор братської діяльности УНСоюзу Андрій Воробець. Особлива подяка належиться Теодорові Розумікові за доброї якости фотографії з імпрези.

У зустрічі св. Миколая взяло участь понад 30 гостей, половина з них були діти. Всі забавлялися і вже очікують відвідин св. Миколая у наступному році.

А. В.

Дитяча забава у Монтреалі

Під час дитячої костюмової забави в Монтреалі.

У неділю, 22-го листопада, в залі УНО знов загомоніла веселим щебетом і сміхом, як бувало колись, українська дітвора. В цей день культосвітні референтки ОУК ім. Ольги Басараб, Віра Баніт і Ярослава Максимків, разом з виховником Пластової Станиці Стефаном Цірковським улаштували забаву для дітей від 3 до 12 років. Біля 20 дітей у прекрасних костюмах прибуло на наше запрошення разом з батьками і бабунями, щоб познайомитися, побавитися і послухати українські казочки.

Заля була перемінена в ліс, в якому де-не-де визирали звірі, а на деревах сиділи птахи. Сцена — українська кімната, яка заманювала дітей і їх уяву в казкове царство. І світ дитинства підступав близько, в якому ви — неначе наяву.

Програма почалася дефілядою дітей під оплески родичів. Слідували різні ігри, переведені з пластовими виховниками і виховницями під проводом досвідченої пластунки сеньйорки Марти Стрілецької.

Забавляючись, діти теж вивчали українські дитячі пісеньки з відповідними рухами. Українська пісня — це наша вчителька, яка промовляє не тільки до розуму, але й до душі. Добре розуміли це наші бабусі, співаючи над нашою колискою свої пісні.

Коли на загорілих від хвилювань личках дітей появилася втома, прийшла пора на казку „Доктор кукуріку", яку виконували на сцені учасники пластуни: ст. пластун Володимир Душара, ст. пластунка Наталка Дідух, і новаки Адріяна Якимець та Марко Рибак. Усі виконали свою ролю з великою посвятою, за що нагороджено їх рясними оплесками.

Зроблено перерву щоб здобути втрачену енергію. Членки ОУК на чолі з Розалією Павлівською подали усім перекуску з відживляючими напитками, а Віра Баніт роздала усім дітям нагороди, між якими і по примірникові дитячого журналу „Веселка", що одержала від Українського Народного Союзу як дар з цієї нагоди. Відзначено також уродини трьох діточок.

На завершення програми молодий член УНО Михайло Зельман заграв на піяно кілька українських мелодій, що дало дітям нагоду закружляти по цілій залі й сцені, так як у пісні:

У веселих стрибунців
Сяють очі-промінці.
Молодці, молодці
Дівчатка й хлопці-
стрибунці.

Хоч втомлені, але задоволені й раді діти і родичі відходили додому з піснею на устах та ще сьогодні згадують про успішну забаву в УНО.

Організатори вирішили в майбутньому частіше улаштовувати такі імпрези, щоб українська дитина відчула, що ми її любимо і про неї не забуваємо.

Треба висловити вдячність і признання культурно-освітнім референткам Вірі Баніт і Ярославі Максимків. Залишилось гарне враження для дітей, а також для тих, які були присутні на костюмовій забаві.

Я. Х.

7-ий З'їзд Української Православної Молоді в Бразилії

18-го й 19-го липня м. р. відбувся 7-ий З'їзд Української Православної Молоді в місті Апукарана (штат Парана), де міститься дві парохії та велика кількість наших віруючих.

Приблизно 150 учасників з'їзду приїхали із різних околиць далеко від праць, від своїх особистих турбот, як ніби на родинну зустріч.

Завданням з'їзду було дати молоді нагоду показати свою віру й любов Христові, з'єднатися у молитвах з українською переслідуваною Церквою, а зокрема на прославлення усіх ісповідників віри, дати можливість висловити свої особисті думки щодо майбутнього Української Церкви й відзначити Тисячоліття Хрищення Руси-України.

Господарем цього з'їзду була молодь при церкві під проводом Тані Лесінг. Були зроблені деякі зміни й поправки статуту Ліги Української Православної Молоді в Бразилії та вибрано нову управу, головою якої стала молода Таня Лесінг. Парохії подали звіти, якими познайомили нас з їх важливою працею, осягненнями, труднощами та потребами.

Крім поважної програми учасники з'їзду мали нагоду взяти участь у забавах, які відбулися після смачної вечері, приготовленої парафіянками.

19-го липня відбулася Божественна Літургія, яку правили о. Петро Блащишин і о. Є. Гарачук. Отець Євген Гарачук виголосив глибоку змістом проповідь. Потім виступав о. Петро Блащишин з промовою на тему „Історія Хрищення України". Тема широка й цікава.

Після обіду учасники з'їзду співали народні пісні, зібралися до спільної знимки, весело забавлялися, брали участь у програмах та нав'язали багато нових знайомств.

І так закінчилась ця зустріч, яка уможливила дуже корисний обмін думок.

На жаль, такі зустрічі є короткочасні. Було б добре, якби вони відбувалися частіше й тривали довше.

Корнелій Шмулик

В Москві...

(Закінчення зі стор. 1)

він передав Бурлацкому список з прізвищами 200 політичних в'язнів, чи в'язнів сумління, які, на його думку, чекають своєї черги для звільнення. Такий список, як відомо, передав на руки генерального секретаря ЦК КПСС Михаїла Горбачова академік Андрей Сахаров під час їхньої недавньої зустрічі в Кремлі.

Згідно з оцінкою Лариси Богораз, дружини покійного письменника Анатолія Марченка, який помер в чистопольській тюрмі, в тюрмах, концтаборах, психіятричних заведеннях і на засланні перебуває ще від 200 до 400 в'язнів сумління і політичних.

Голляндський представник Макс ван дер Стуль повідомив, щоб в 1987 р. із совєтських концтаборів і психушок було звільнено 329 в'язнів, але, на його думку, значно більше залишилося за ґратами. Голова американської правозахисної організації Джеррі Лабер, з признанням висловився на адресу М. Горбачова, який, мовляв, позволив на формування неофіційних правозахисних груп „Гласность". „На нас в Америці виступи Горбачова і ознаки творення плюралістичного суспільства в СССР зробили велике враження", — заявив Лабер. Совєтський представник підкреслив, що незабаром в СССР будуть прийняті нові закони, які гарантуватимуть юридичну безпеку, релігійні й інші права для всіх совєтських громадян. Професор права Міхаїл Крутоголовов визнав, що в минулому не всі Гельсінкські угоди були „однаково трактовані", але незабаром будуть полагоджені і внормовані справи еміграції, в'язнів сумління та інші, які входять до третього кошика Гельсінкських угод.

Політичні спостерігачі і кореспонденти завважили, не без причини, що між совєтськими теоретичними заявами і практиками існують великі різниці.

Місіонареві на дорогу до вічности

Майже кожного дня з веж наших церков несуться дзвони жалібних голосінь, що звіщають про відхід дорогих нам осіб, а українські часописи аж переповнені клепсидрами, що доносять нам сумні вістки про смерть визначних осіб з наукового, культурного чи політичного життя.

Людина, яку хочемо попрощати, — це священик, що більшу частину свого життя віддав на службу Української Католицької Церкви, хоч сам з уродження не був українцем. І саме в цьому полягала унікальність його життєвого шляху. Цим унікальним священиком був св. п. отець Казимир Рошко — великий український місіонер у Святій Землі, що упокоївся в Бозі недавно, 15-го грудня, в Наксі, Індіяна, як член Місійного Товариства св. Андрея.

Якщо б шукати за синтезою його життя, то його можна б схарактеризувати в кількох словах: „Блаженні лагідні, бо вони наслідять землю". Лагідність і спокій прямо промінювали з його обличчя. Хоч його життя не було встелене рожами, а навпаки частими досвідами і терпіннями, проте його обличчя було майже завжди усміхнене. Він був прикладом правдивого Христового священика.

Ті, що взяли участь в архієрейських похоронах о. К. Рошка в катедрі св. отця Миколая з Чикаго, а проводив ними Владика Інокентій Лотоцький, ЧСВВ, з участю шістьох священиків, мали змогу роздумувати над масштатом життя і смерти.

Похоронні напіви, поєднані із запашним димом кадила, продіставалися до свідомости учасників похорону: „Блаженні, що зберігають свідчення Його, всім серцем шукають Його... Добрий для мене закон уст Твоїх, більше, як тисячі золота і срібла... Руки Твої створили мене і збудували мене... Повік не забуду уставів Твоїх, бо в них оживив Ти мене...". Все це давало їм змогу застановитись над стежкою, якою прямують до вічности. Перед ними лежало мертве тіло священика, що прожив 71 рік життя, з того 49 років вірної служби в Христовому Винограднику, а 20 років — Українській Католицькій Церкві.

В день його похорону українські вірні разом зі своїм Владикою Інокентієм та священиками віддали йому довг вдячности. Він відійшов до вічности. Так, фізично він помер і його тіло прийняла сира земля, але він цілим не помер. В дні його смерти він залишив нам легат.

Ще це за легат він залишив нам, та чи тільки один легат? Ні! Їх є дещо більше. Знаючи його ближче, ми можемо сказати що о. Рошко був людиною дуже лагідної, покірної вдачі. Він рідко коли сердився чи нарікав. Він з упованням на Боже милосердя й надією на краще завтра йшов крізь життя.

Він був людиною молитви. Часослов вірменською мовою і літургікон українською мовою були віддзеркаленням його особовости. Коли ми мали змогу зустрічатися з ним, ми завжди бачили його з часословом або з чотками в руках. Для нього обряд був тільки знаряддям для релігійного росту в житті Христового священика. Відколи він був пов'язаний з Українською Католицькою Церквою, він служив їй як вірний, найвірніший син.

Його 12-літня праця у Святій Землі дала йому змогу ще більше терпіти з Христом: терпіти й горяч (105-110 градусів) і невигоди місійного життя, й чужину, й сталі небезпеки з нараженням життя, бо тоді, в 1970-их роках, це був час жахливого терору і частих бомбових атак. Одначе він ніколи не скаржився і не висловлював бажання повертатися до Америки. Це був правдивий священик-воїн з широким універсальним світоглядом.

Недавно в ЗСА виступав із своїми доповідями відомий дисидент Йосип Тереля. Він між іншим сказав, що українці там, на Україні, не обмежуються християнізацією виключно свого народу, але мають послідовників й серед мусулман, і тому атеїстичний уряд так дуже боїться Української Католицької Церкви. Ми шануємо Й. Терелю за його стійкі погляди. Сьогодні, після смерти отця К. Рошка, ми дякуємо покійному за приклад його життя, як вірного Христового священика з вселенським католицьким світоглядом. Він був блаженний убогий духом в найкращому розумінні слова. Дух святий діяв в ньому від початку його рукоположення на 22-му році його життя, коли він одержав спеціяльний дозвіл від Святішого Отця отримати прискорені свячення. Хоч не був він красномовним, але знання різних мов у нього було непересічне.

Він був професором вірменської мови в краківському університеті і автором вірменської граматики. Працював довгі роки серед вірмен в Західній Україні, а коли переїхав до Канади і Америки в 1950-их роках, він зв'язався з українцями і полюбив їх як свій рідний нарід, хоч сам був вірменського походження. За його вірність Українській Католицькій Церкві і українському народові йому належить велика вдячність.

З днем його смерти у нього почався „Дієс наталіс" — день його народження до нового більш досконалого і щасливого життя. Пам'ять про нього залишиться у нас на довгі роки. Хоч сам він не був українцем, але своєю вірною службою на місіях він дав нам приклад великої любови до ближнього в найширшому розумінні, поза межами обряду і національности. В одному параграфі про місійну діяльність в документах Другого Ватиканського Собору читаємо про те, що даремно дзвонитимуть дзвони наших церков, якщо любов до тих, що є далеко, не буде такою ж як до тих, що є близько. Христос полюбив нас безмежною любов'ю, кожну людину, що сотворена на образ і його подобу. Отець Рошко своїм життям українського місіонера горів любов'ю по прикладу Христа, і таким він залишиться у нашій пам'яті.

В дні його похорону устами проповідника він подякував усім, що допомагали йому за життя в поширенні цієї чудової Христової ідеї, він дякував за доброту чисельних золотих сердець і рівночасно перепрошував, якщо чимнебудь думкою, словом чи ділом образив. Згадаймо його праведну душу в наших молитвах, щоб вселаскавий Господь був милостивий супроти нього і щоб прийняв його у свої небесні хороми.

Отець Я. Свищук

ВИЯВЛЯЄТЬСЯ, ЩО ДРУЖИНА президента Роналда Регена Ненсі чується дещо ображеною на Раїсу Горбачову, яка після майже двох місяців від зустрічі на вершинах у Вашінгтоні не спромоглася написати їй карточку подяки. Незважаючи на це, Ненсі Реген з повною силою підготовляється до зустрічі на вершинах весною в Москві. Її найважливішою ціллю є Ленінград з його славним Гермітажем. Натомість президент Роналд Реген підготовляється до тієї зустрічі, читаючи книжку Михаїла Горбачова „Перестройка".

ВЕЛИКИЙ РОЗГОЛОС дістала стаття відомого американсько-жидівського фільмара Вуді Аллена в „Ню Йорк Таймс" з 28-го січня ц.р. У своїй статті він гостро засудив поведінку ізраїльського війська у відношенні до палестинців і закликав всіх кому дорога справа існування Ізраїля вжити всіх можливих засобів — моральних, фінансових і політичних, — щоб це спинити.

На пробі хору...

(Закінчення зі стор. 1)

людина, що провадить пробу хору з повною професійністю. Сопрани тут найкращі, гарні тенори, добрі альти і баси. Коли комусь це потрібно, то я бачив на пробі одну не-білу особу. Дикція чи вимова хористів, **яка коштує їм теж багацького** труду, подібна приблизно до вимови хористів Антоновича з Голляндії. Звучання хору чисте і міцне. Самозрозуміло, що зіспівання і звук кращає з кожною пробою, яких там тепер немало. Я мав нагоду почути одну цілісну композицію, а це "VI-ий Концерт" Бортнянського, що прозвучав гарно і переконливо.

Відносно програми концерту, **треба тільки подбати**, щоб виконання усіх точок було, якнайкраще. Проте не станемо сумніватись, що спів Плішки буде великим успіхом. А теж молитва із „Запорожця" у виведенні тенора Мет опери В. Полозова повинна бути блискучим закінченням першої частини концерту. Всі ми дуже цікаві почути жіночі солістки і оперову музику Бортнянського. Щодо ораторії Мар'яна Кузана до Шевченківського тексту „Неофітів", то можна ствердити, що композиція оригінальна, цікава і що в нас такої речі ще немає. Тому **треба кожному з нас піти і** послухати цю музичну новизну, щоб мати своє власне досвідчення та індивідуальну думку. А хто з наших музиколюбів доцінює модерну музику і вона впливає на нього будуючо, може бути нею навіть захоплений. На всякий випадок саме закінчення „Неофітів" повинно безоглядно припасти до вподоби всім і, вірю, що викличе грімкі оплески.

Ще на закінчення, щоб підкреслити добре ім'я хору з Атланти і його дириґента, подаємо тут про них дещо з вагомої американської оцінки. Перший критик газети „Ню Йорк Таймс", Доналд Генеган писав: „Коли б треба назвати зірку вечора, то **був би нею хор „Корал Ґілд" з Атланти, який продзвенів знаменито і прецизно** під керівництвом В. Нолла **(опера 'Рієнці')". Або ствердження найбільш відомого** американського хорового дириґента, що ним є Роберт Шов: „Я ніколи не зустрінув нікого, щоб перевершив і мало, чи взагалі, щоб дорівняв В. Ноллові в хоровій дисципліні та техніці".

Гадаю, що ці два авторитетні **голоси вистачать**, щоб підтвердити стаж цього дириґента і хору.

А ми повинні громадно прийти і заповнити залю філармонії у день неповторного нашого національно-релігійного ювілею. Такий бо празник приходить тільки один раз у нашій історії.

У СТАТТІ, ЯКА БУЛА надрукована в останньому числі московської „Літературной Ґазєтє", відомий совєтський журналіст Аркадій Ваксберґ, аналізуючи діяльність померлого в 1955 році генерального прокуратора СССР Андрея Вішінского, назвав покійного „диваком", „противником Жовтневої революції" і „незбалансованою людиною". Літом 1917 року він займав високу посаду прокуратора в Москві і в тому часі підписав наказ на арешт Ульянова-Леніна, який, згідно з його опінією, був німецьким шпигуном. Ленін, пише Ваксман, взагалі не жив тоді в Москві, а в Петрограді і тому люди Вішінского не могли його відшукати і поставити під суд, або, враховуючи воєнні часи, розстріляти.

„Нині зброєю..."

(Закінчення зі стор. 1)

Після офіційних привітів — теплі потиски рук від поодиноких осіб.

Україна буде всеціло зрусифікована, це закріпить совєтську систему на довгі роки. І тому так важливо всім українцям на вільних землях і в Україні підтримувати зусилля українських діячів, які далі непохитно боряться за українські права на вільне існування. Доказом чого є створення Української Гельсінкської Групи при „Українському Віснику", в центрі якого стоять такі індивідуальности як В. Чорновіл, М. Горинь і М. Осадчий.

„Нині зброєю може бути тільки слово і високий дух, — сказав з глибоким переконанням М. Руденко, — і тому саме треба засобами слова і духа боротися проти порушень прав людини, як довго такі порушення існують!" Закликаючи нас усіх до цієї боротьби, наш поет палкого слова закінчив свій перший публічний виступ на вільній американській землі.

На запитання зі залі про пляни гостя після замешкання тут, М. Руденко підкреслив два найважливіші для нього завдання. Перше із них — бажання літературної праці, яка протягом стількох років не могла розвиватися належно, а її висліди були совєтською владою знищені. Отже тепер він мріє про спокій і про творення і підведення підсумків. Друге завдання — це поміч УГГ, закордонне представництво якої залишилося без проводу від часу смерти ген. П. Григоренка, він буде тепер вести. Після 11 років, перебутих в неволі, які надірвали сили поета — це завдання великі.

Потім звернулася до присутніх дружина М. Руденка Раїса, яка у коротких повних зворушення словах дякувала Міжнародній Амнестії та усім особам і групам, що старалися про її звільнення. Особливо дякувала вона членам Конґресу за їх особисте клопотання за неї у совєтської влади. (Тут були мотором інтервенції сен. Лоренс Кофлин, який „адоптував" Р. Руденко і сен. Джан Гайнц, що звернувся особистим листом до М. Ґорбачова у її справі).

Ще кілька питань ставлять гостям присутні представники наших громадських установ, кілька привітань і представниця ІРЦ прохає закінчити пресову конференцію з уваги на втому наших гостей. Але ніхто не розходиться і кожний хоче ще раз потиснути руку „леґендарним" М. і Р. Руденкам, силу духа яких ми так довго подивляли з віддалі. Одначе понад усе у кожного на думці відомі нам тут із переданих рукописів із записів дружини поета його збірки віршів та їхня сила і актуальність. А мені стоять перед очима особливо промовисті для наших обставин перші рядки писаної ще в 1977 році у тюрмі поезії:

„Люблю людей. Але моя
любов
Клубком кривавим
запеклась у грудях.
Оглянуся — і помічаю знов:
Чогось істотного бракує
в людях.
Так мало непогорблених,
прямих,
Окрилених високою метою
І хто нас визволить від нас
самих —
Від страху перед правдою
святою?"

КУДИ ПОСИЛАТИ ДАТКИ НА ФОНД РУДЕНКІВ

З приводу численних запитів осіб, які не живуть у Ню Йорку, подаємо адресу Української Православної Кредитівки, де відкрито конто з призначенням для М. і Р. Руденків: Ukrainian Orthodox Federal Credit Union, P.O.Box 160, Cooper Station, New York, N.Y. 10276-0160.

В КІНЦІ МИНУЛОГО ТИЖНЯ в Лондоні, Великобританія, закінчилась міжнародна конференція представників забезпечення здоров'я, які застановлялися також над поширенням у світі загрозливої і дуже небезпечної хвороби АІДС. Американський представник Джанатан Манн повідомив, що згідно із американською статистикою цією хворобою хворіють вже понад 300,000 осіб.

КЕРІВНИК СОЦІЯЛІСТИЧНОЇ партії в Польській Народній Республіці Єжи Коляжовскі заявив західнім кореспондентам, що його партія готова підтримати всяку акцію протесту робітників проти підвишки цін на харчові продукти, вугілля, оливу до огрівання будинків, бензину, алькогольні напитки та інші товари. Він переконаний, що підвишка цін на товари охопить значно більше предметів, як говориться в офіційному урядовому повідомленні.

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 1

М. Чобич, Ля Саль	100.00
Н.Н.	30.00
П. Дудар, Монтреаль	27.00
М. Бабяк, Ля Саль	25.00
Д-р Р. Богданович, Ню Йорк	25.00
Т-во „Волинь" Вінніпеґ	25.00
О. Ільчишин, Дірборн Гайтс	20.00
П. Прокопенко, Рочестер	20.00
Б. Казновський, Блумфілд	17.00
д-р В. Онуферко, Джерзі Сити	12.00
Р. Рак, Керґонксон	12.00
М. Роговський, Ірвінґтон	12.00
А. Слюсарчук, Савтфілд	12.00
С. Яворська, Виндсор	12.00
Т. Дурбак, Маямі	10.00
А. Герман, Джерзі Сити	10.00
Т. Заблоцька, Мелроз Парк	10.00
З. Клюфас, Гайленд Парк	10.00
А. Маркович, Клифтон	10.00
о. Ю. Осадца, Ґлен Спей	10.00
М. Рінаш, Вебстер	10.00
Р. Войнаровський, Голливуд	8.00
В. Т. Древницький, Парма	8.00
К. Безпалко, Патерсон	7.00
Е. Гутович, Квінс	7.00
А. Домбчевський, Джеймсвіл	7.00
М. Думка, Ню Йорк	7.00
В. Єреґа, Ґлен Спей	7.00
Я. Кукіль, Гартфорд	7.00
С. Лехновський, Керґонксон	7.00
Д-р М. Ярославська, Ню Йорк	7.00
Д.О. Кочанський, Бруклин	5.32
І. Блиха, Ґарфілд	5.00
Ф. Загуменний, Кренфорд	5.00
Е. Єрмолемко, Сан Дієґо	5.00
В. Карий, Джерзі Сити	5.00
І. Коровицький, Сомерсет	5.00
М. Коссенко, Голісвуд	5.00
Н. Лисенко, Пітсфілд	5.00
С. Матичин, Дітройт	5.00
М. Матіяш, Нюарк	5.00
В. Мелех, Торонто	5.00
Т. Мороз, Ляшін	5.00
І. Мулькевич, Торонто	5.00
А. Наливайко, Янґставн	5.00
В. Якименко, Севен Гіллс	5.00
П. Терребецький, Меспет	5.00
А. Кедринський, Джерзі Сити	4.00
О. Нагірна, Іслінґтон	4.00
Р. Тишовницький, Рочестер	4.00
Г. Лавринюк, Кеймбридж	3.00
М. Андрушків, Джамейка	2.00
Б. Базилевський, Бейсайд	2.00
В. Барбадин, Нюарк	2.00
С. Барицька, Ню Йорк	2.00
Й. Бережницький, Морзтавн	2.00
Т. Бойчук, Еспаноля	2.00
Е. Войтович, Роллінґ Медовс	2.00
Р. Волчук, Джерзі Сити	2.00
А. Вояковська, Сиракюзи	2.00
М. Гаравус, Баффало	2.00
Р. Гринішак, Ґлен Спей	2.00
Ю. Губчак, Чикаґо	2.00
М. Ґалановський, Клифтон	2.00
М. Ґелемей, Клифтон	2.00
А. Ґрент, Шерон	2.00
П. Ґут, Юньйон	2.00
Д-р І. Дорожинський, Вудсайд	2.00
М. Дребич, Бронкс	2.00
Т. Зазуля, Ріґо Парк	2.00
А. Калинович, Джерзі Сити	2.00
П. Капітула, Йонкерс	2.00
Б. Кекіш, Форест Гіллс	2.00
Гр. Клименко, Клифтон	2.00
В. Костюк, Вудсайд	2.00
І. Котляр, Ірвінґтон	2.00
В. Кух, Денвіл	2.00
В. Левицький, Мейплвуд	2.00
М. Левчук, Деп'ю	2.00
В. Майкович, Відспорт	2.00
Ю. Макарчук, Йонкерс	2.00
І. Марковський, Спіанк	2.00
Е. Марченко, Ривер Едж	2.00
Ф. Мельник, Рочестер	2.00
Г. Науменко, Говелл	2.00
Ф. Небожинська, Сомерсет	2.00
Я. Оберишин, Джамейка	2.00
А. Олійник, Голліс	2.00
Й. Полатайко, Бетел Парк	2.00
В. Поливко, Ґлендейл	2.00
В. Ремптер, Тамс Ривер	2.00
С. Рибак, Йонкерс	2.00
О. Савків, Воррен	2.00
М. Стасів, Рочестер	2.00
Б. Сторожук, Воррен	2.00
К. Тесля, Марльборо	2.00
П. Ткач, Воррен	2.00
о. І. Трачук, Ню Йорк	2.00
М. Чорний, Джамейка	2.00
С. Чорномаз, Юньйон	2.00
Д. Чук, Фініксвіл	2.00
А. Клецор, Н. Брансвик	1.00

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 14-го ЛЮТОГО 1988 р.

Рочестер, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запорозька Січ 367-го Відд. о год. 1:30 по пол. в кафетерії св. Йосафата. На порядку: заприсяження нововибраної Управи Відділу — „Інсталейшен парті", вибір Комітету святкування 75-річчя ювілею, що відбудеться 22-го жовтня 1988 р. Проситься членство прибути. — В. Попович, секр.

НЕДІЛЯ, 21-го ЛЮТОГО 1988 р.

Омага, Небраска. Річні загальні збори Т-ва „Згода" 354-го Відд. о год. 11:30 ранку в залі УКЦеркви, 2301 Савт 16-та вул. На порядку: звіти Управи та К. Комісії і вибір нової Управи на 1988 р. Просимо всіх членів прибути. — Управа.